

на каденцію (арпеджіо та трелі є). Може він не хотів копіювати Й. Гайдна, або були свої певні обставини. У 2020 році ми можемо послухати та побачити багато відеозаписів, де виконують цей концерт на клапанних трубах і в оригінальних тональностях (Мі мажор). Можна припустити, що йде тенденція до автентичного виконання концерту і це дуже цікаво. Бо, Й. Н. Гуммель може пишатися, спеціально для його концерту були змайстровані труби Мі мажор і, незважаючи на таку історію, цей концерт виконується і буде виконуватися надалі.

Таким чином, ми маємо право стверджувати в що в концерті E dur для труби з оркестром Й. Гуммеля поєдналися романтичний стиль і стиль класицизму. На це вказує низка ознак: частина 2 концерту, що написана в достатньо довільній формі, доводить, що в творчості композитора спостерігається відхід від класицистських строгих форм; практична відсутність каденції, вільне трактування мелізматичних прикрас – все це вказує на те, що Й. Гуммелем переосмислювалися музичні надбання попереднього століття.

Список використаних джерел

1. Мочурад Б. І. Концерт для труби з оркестром у контексті жанрово-стильової еволюції: дис... канд. мистецтвозн. 17.00.03. Львів, 2005. 188 с.
2. Натансон В. А. Гуммель. Муз. енциклопедія : в 6 т. / гл. ред. Ю. Келдыш. Москва: Сов. енциклопедія, 1974. Т. 2. С. 103-104.
3. Римап Г. Музыкальный словарь / под ред. Ю. Этеля. Москва: Изд-во П. Юргенсона, 1896. 1531 с.
4. Соловьёв Н. Ф. Гуммель, Иоганн-Непомук. *Энциклопедический словарь Брокгауза и Ефрона*: в 86 т. (82 т. и 4 доп.). Санкт-Петербург, 1890-1907.
5. Холопова В. Н. Формы музыкальных произведений. Санкт-Петербург: Лань, 2001. 496 с.
6. Morrison S. Johann Nepomuk Hummel. Fantasies. URL: <http://www.amazon.com>
7. Sichrovsky H. Johann Nepomuk Hummel (1778–1837) Fantasien. URL: <http://www.naxos.com>
8. Waller P. Johann Nepomuk Hummel. Fantasies. URL: <http://www.musicweb-international.com>

Валентина Яшна

*студентка Полтавського національного педагогічного
університету імені В. Г. Короленка
(науковий керівник – доцент Р. Винничук)
(м. Полтава, Україна)*

АУДІОВІЗУАЛЬНА СФЕРА ЯК КОМПОНЕНТ ІНФОРМАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ

Поява систем мультимедіа безумовно, робить революційні зміни в багатьох сферах професійної діяльності мультимедіа мистецтва. Різкий ривок, що стався в цьому напрямку за останні кілька років, забезпечено, перш за все, розвитком технічних і системних засобів.

Багато дослідників не без підстав вважають, що в наш час аудіовізуальна комунікація серйозно потіснила друковане слово, а екранні форми творчості поступово змінюють традиційні мистецтва, або служать засобами їх тиражування. Аудіовізуальні мистецтва є важливою складовою сучасної медіа-культури, як феномена інформаційної епохи. У тісній взаємодії зі складними і суперечливими соціальними процесами екран відіграв вирішальну роль у демократизації культури, у формуванні її нових форм, включаючи нові види аудіовізуальних мистецтв.

Синтетична природа аудіовізуальних мистецтв є основою їх образної специфіки. Суміжні види мистецтва активно впливають на формування мови екрану. Потенціал образної виразності аудіовізуальних мистецтв залежить від сукупності елементів «зримою літератури», «рухається живопису», «образотворчого театру», «світломузики».

Аудіовізуальні мистецтва пройшли шлях від чорно-білого і «німого» екрану до звуку, кольору, широкому екрану, поліекранів, мультимедійним технологіям, Dolby-Stereo, 3D і ін. Галузі кіно і телебачення визначаються як сукупність спеціалізованих підприємств (організацій), які здійснюють виробництво, дистрибуцію, кінопрокат, кінопоказ та телемовлення з використанням телекомунікаційних послуг по доставці аудіовізуальних продуктів, які розглядаються як змісту (контент, до споживачів (глядацької аудиторії) одночасно з послугою забезпечення доступу рекламодавців до використання УВП (контенту) як рекламоносіїв. Ця галузева сукупність спеціалізованих підприємств складається з двох основних взаємопов'язаних індустріальних комплексів кіно і телебачення, що входять як складові частини в індустрію ЗМІ і медіа-ринок, а саме: кіновиробництво (створення кінопроектів і реалізацію готових кіно-творів у вигляді прав на їх використання); кінодистрибуція (просування продуктів на ринок кіно і телебачення); кінопрокат (підготовка кіно-продуктів до кінопоказу і надання послуг кінопоказу роздрібному покупцеві на галузевому ринку кіно-глядацької аудиторії).

Телеіндустріальний комплекс: телевиробництво (виробництво контенту для мовлення телевізійної аудиторії); телекомунікація (мовлення контенту з застосуванням різних технологій передачі і прийому телевізійного сигналу) як надання послуг з доставки телевізійного контенту (ТВ продуктів) аудиторії.

Кіноіндустріальний комплекс як складові частини медіа галузі, що працюють на медіа-ринках кіно- і телевізійних ЗМІ та кіно- і телевізійна індустрія взаємопов'язані. В рамках національного господарства галузі аудіовізуальної сфери (аудіовізуальних ЗМІ), що включає всі види ТБ (ефірне, кабельне, супутникове, мобільне і інтернет) і кіноіндустрія (аудіовізуальні продукти на будь-яких сучасних носіях – кіноплівці, відео, DVD та інших), є частинами індустрії культури.

Поміж об'єктів аудіовізуальної сфери у світі, науковці називають фільми (німі і зі звуком), телебачення (в різних його формах), відеограми, аудіовізуальні компакт-диски, відеоігри, телетексти, комп'ютерні сітки, віртуальну реальність тощо. Аудіовізуальна сфера змінюється так швидко, що за її темпом перетворень не встигають дослідники: сьогодні вони лише намагаються систематизувати різноманітні явища аудіовізуальної культури.

Невідомо також, які об'єкти є тільки технічно новою версією відомих раніше творів, а які своєю появою визначають новий напрям розвитку культури.

Введення в юридичний словник терміна «аудіовізуальний твір» відбулося тоді, коли використовуваний раніше термін «кінематографічний твір» став надто вузьким, аби вмістити всі елементи аудіовізуальної сфери, що з'явилася в результаті розвитку телебачення і відео технології.

Після того як нове поняття почало домінувати в юридичних словниках, з'явилися аудіовізуальні компакт-диски, мультимедійні комбінації, телебачення з високою роздільною здатністю, інформаційні сітки. Та постало питання, чи поняття «аудіовізуальний твір» здатне охопити такі різні об'єкти, чи краще запровадити в аудіовізуальну сферу більш детальну диференціацію і його частину (передусім об'єктів у цифровій формі) охопити субкатегоріями. Ці питання останнім часом жваво обговорюються в доктрині авторського права.

Поняття «аудіовізуальний твір» використовується в законодавствах деяких країн уже протягом 20 років, замість або одночасно з поняттям «кінематографічний твір» або «фільм».

Стаття 1 Закону України «Про телебачення і радіомовлення» від 21 грудня 1993 р. містить дещо інше визначення аудіовізуального твору: «аудіовізуальний твір – частина телерадіопрограми, яка є об'єктом авторського права, має певну тривалість, авторську назву і власну концепцію, складається з епізодів або цілісних авторських творів, поєднаних між собою творчим задумом і зображувальними чи звуковими засобами та яка є результатом спільної діяльності авторів, виконавців та виробників.

Слід сказати, що потрібне збалансоване формування аудіовізуальної культурної політики і повноцінна корекція дозвільної діяльності в області екранної творчості. Екран може і повинен навчити любити прекрасне і просочувати емоційне життя молодого покоління, породжувати натхнення і наближати до творчості.

Таким чином, підвищення рівня аудіовізуальної культури сприяє розширенню її функціонування і, як наслідок, форм творчої діяльності. Аудіовізуальна сфера на сучасному етапі розвитку суспільства відіграє функцію творчої активізації соціуму, що виявляється в формах екранізації і ілюстрування суспільного життя.

Список використаних джерел

1. Гайдено І. А. Роль музичних комп'ютерних технологій у сучасній композиторській практиці: дис... к. мистецтвозн.: 17.00.03. Харків, 2005. 187 с.
2. Вейнценфельд А. Спочатку була музика. А. Вейнценфельд. Звукорежисер. 2010. № 10. С. 98-111.
3. Дворко Н. І. Роль комп'ютерних технологій у професійній підготовці фахівців. Санкт-Петербург: ГУП, 2003. 285 с.
4. Яремчук О. Проблеми визначення дефініції «аудіовізуальний твір» в українському законодавстві. *Теорія і практика інтелектуальної власності*. 2011. № 3. С. 41-43.

Ірина Цебрій

доктор педагогічних наук
(м. Полтава, Україна)

МУЗИКА ТА МУЗИЧНЕ ВИХОВАННЯ В СТАРОДАВНІЙ ГРЕЦІЇ

Стародавня Греція – колыска науки та мистецтва західної цивілізації. Майже всі ідейно-художні напрями та жанри беруть свої витoki зі Стародавньої Греції. Такого злету філософської думки, розквіту літератури, живопису, скульптури, архітектури східна цивілізація в стародавні часи не знала. Враховуючи те, що жрецтво в Греції не мало такої сили, як на Сході, в мистецтві тут переважали світські та міфологічні мотиви.

Цій проблематиці присвячено чимало праць. Так розвиток інструментальної античної музики аналізується в монографіях Л. Корнія і Ю. Левіної [3; 4]. Музика як складова частина інтелектуальних традицій Стародавньої Греції представлена в енциклопедичній праці Т. Ливанової та посібнику Григор'єва й Салоніна [5; 2].

Автор статті ставить мету проаналізувати особливості музичного виховання в Стародавній Греції в контексті поступального розвитку інструментальної, вокально-хорової та музично-театральної творчості.

Отже, професійна грецька музика спочатку розвивалася в храмах Афродіти, Зевса, Діоніса, Деметри, Афіни та ін. Храми готували професійних музикантів, які б змогли надати культовому дійству емоційного забарвлення.

У Греції від найстародавніших часів музиці навчали всіх. У класичну епоху культурною тут уважалася та людина, яка не лише вмiла читати й писати, а й була й управною в спортивних змаганнях, вмiла співати та танцювати. Кожного року в Стародавній Греції проводилися музичні змагання, на яких потрібно було вмiти імпровізувати, тобто, відразу створити музику на задану тему чи сюжет.

У Гомерівській Греції професійні співаки були на службі у громадянських общин. Їх називали аедами або рапсодами. Аеди – музиканти, які оспівували любов, природу, красу і велич людини. Вони писалами свої твори для грецької